

Nàng

Tôi đang ở tiệc cưới. Và tôi say. Say không phải vì rượu. Tôi chắc chắn. Rượu chỉ tạo ra những kẻ thiếu suy nghĩ và nói nhiều. Và lại thứ vang trắng với độ cồn nhẹ của Kenwood không thể làm khó được tôi.

Chính nó. Oxytoxin. Loại hoocmon sánh ngang với rượu khiến người ta lâng lâng như Say. Nhưng nó dễ chịu hơn. Và tôi vẫn đủ tỉnh táo để biết mình đang say, vì nàng.

Nàng đứng cạnh tôi. Chúng tôi giương bộ mặt nồng nhiệt hết sức để chào đón khách mời, lịch sự sắp xếp chỗ ngồi cho họ, trong khi chú rể kiên nhẫn bạn thân của tôi, kiêm anh trai của nàng đang sốt ruột đếm từng giây ở phòng chờ, và chắc hẳn cũng có chút loạn trí vì cái so sánh “tình yêu là ánh sáng, còn hôn nhân là hóa đơn thu tiền điện”* thì thoảng tôi vẫn gieo rắc vào đầu nó.

Chẳng dễ chịu chút nào khi mà mùi hương từ người nàng cứ vấn vít quanh mũi trong lúc cần sự tập trung như thế này. Tâm trí tôi chỉ chực bỏ nhào theo từng cử chỉ của nàng. Và dạ dày lại như có vô vàn cánh bướm chấp chới mỗi khi mắt nàng lướt qua.

Đừng bảo tôi sến. Người ta vẫn ra rả rằng khi tình yêu đến, thì một kẻ bình thường nhất cũng biến thành thi sĩ đó thôi. Cách đây vài giờ đồng hồ, tôi còn rất nghi ngờ về điều Plato đã nói. Dù trước đó, để cựa cầm một cô nàng lãng mạn, tôi cũng sưu tầm cả đồng thơ ca, danh ngôn tình yêu, nhưng tôi thích những cách miêu tả ngắn gọn và thực tế hơn. Cô ta có gương mặt đẹp. Chấm hết. Cô ta có thân hình sexy. Thế là đủ hiểu.

“Yêu đương chính là một cơ hội ngẫu nhiên, có người bị thần tình yêu bắn trúng, có người lại tự mình lao vào lưới?”*. Giá mà tôi xác định được mình thuộc loại nào. Hoặc giả có thể hỏi thần Cupid rằng liệu ngài có bắn nhằm liên hoàn một phát dăm mũi tên vào trái tim của tôi hay không, mà chỉ trong một khoảnh khắc tôi chạm vào đôi mắt trong veo ấy, nó đã rũ bỏ bờ ngực nồng ấm của tôi để chạy theo nàng.

Đôi mắt mà trước đây, khi bị hấp dẫn bởi những đôi mắt tròn ngơ ngác, tôi đã

không nhận ra nó rất đẹp. Tôi mặc định ý nghĩ về nàng-một cô gái nhan sắc bậc trung với vòng một lép kẹp cùng tính cách ương ngạnh, láu lỉnh. Cho đến tận lúc thẳng bạn thân nhờ tôi ra sân bay đón em gái nó.

Nàng xuất hiện, quần jean sờn rách, tóc búi thấp lộ ra dưới vành mũ lưỡi trai sẫm màu, vầng trán nhăn nhó, bụi bặm như trong trí nhớ của tôi. Nhưng cá tính hơn nhiều với đôi mắt cổ điển thời trang, và chỉ ít vòng một của nàng cũng đã lồi lõm hơn hẳn cái TV màn hình phẳng.

“Không ôm hôn gặp mặt theo kiểu Pháp à?”.

Tôi giả bộ dang rộng hai tay, mong chờ cái dấu môi buốt bỏng và ánh mắt cong cong thách thức thường thấy của nàng. Nhưng nàng lại điềm tĩnh đặt vào tay tôi cái vali kéo màu mận chín, rồi khiến tôi ngạc nhiên bằng cách nghiêng đầu tinh nghịch và duyên dáng quá đỗi: “Em sẽ ngay lập tức làm điều đó nếu anh có nụ cười tỏa nắng của Bradley Cooper và thân hình sáu múi của Chris Hemsworth”.

Tôi đặt tay lên ngực trái, thở ra một hơi dài cố ý: “Câu nói của em đã động chạm đến sự tự tin về vẻ đẹp trai cũng như gạt bỏ mọi cố gắng ở phòng gym suốt mấy năm trời của anh đấy”.

Nàng khẽ đẩy chiếc mũ lên một chút, nhẹ nhàng vén tóc mái: “Không, em chỉ giúp anh tỉnh ra khỏi những lời khen sáo rỗng của các cô gái bằng một câu nói thật lòng mà thôi”.

Bảy năm quen biết, nàng luôn thành công trong việc làm tôi cười sảng khoái. Nhưng tôi chưa kịp thích nghi với nàng của hiện tại, nên để mắt mình chu du tự nhiên trên khuôn mặt dưới vành mũ lưỡi trai và cặp kính cận ấy. Đôi môi nàng mím lại tươi tắn, tạo hai đường chỉ nhếch lên ở mép, được phủ bởi một lớp son đỏ mềm mại, đầy cám dỗ. Gò má gầy lấm tấm tàn nhang giờ đã đầy đặn và hồng lên thấy rõ. Nước Pháp quả khéo nuôi người. Hẳn nhiên, không chỉ nhờ rượu vang, bánh mì và gan ngỗng béo. Và khi mùi hương thoang thoảng từ người nàng phả vào mũi tôi, thì tôi phải tự nhủ rằng không thể coi nàng như một con bé láu cá và háo thắng ngày xưa được nữa.

“Thực ra em thích ông lão dream ngày xưa hơn là anh chàng đẹp mã bốn bánh này”. Nàng cất tiếng trong khi tôi đang tỏ ra tập trung lái xe nhưng tâm

trí lại đánh đu với suy nghĩ về loại nước hoa ngọt ngào và da diết của người con gái ngồi ghế bên cạnh. Cậu nàng nói gợi cho tôi nhớ về những ngày tháng bảy nóng điên người. Ông anh trai yêu quý của nàng không thể xin nghỉ trong thời gian thử việc nên giao trách nhiệm đưa đón đưa em gái từ quê lên thi đại học cho tôi. Ấn tượng ban đầu, nàng gầy nhảnh, da sần màu, chỉ có đôi mắt sáng và lém lỉnh thì lại bị choán hết bởi cặp kính cận to tổ bố. Và tôi cứ giữ hình ảnh về nàng như vậy trong nhiều năm, dù cuộc sống đại học cũng làm nàng thay đổi đi ít nhiều.

“Nó đang an nhàn hưởng tuổi già trong bạch dinh của anh, sau khi chứng kiến quá nhiều “thăng trầm” của chủ nhân, anh cũng không nỡ bán nó đi”.

“Nó già nua theo những cuộc chinh chiến và yêu đương cùng anh thì đúng hơn. Lẽ ra anh nên cưới cho nó em Mini Nhật làm bầu bạn trước khi tổng cả đôi vào nhà kho”.

Tôi cười phá lên vì biết dù nàng chỉ bóng gió “em Mini Nhật”, tôi thừa hiểu nàng muốn đá xoáy đến chủ nhân của nó. Một trong những cô người yêu cũ của tôi. Xinh đẹp và ngây thơ.

“Em có biết hôn nhân là gì không?. Là khi có “hai mình” rồi mà vẫn buồn chán như khi sống một mình*. Vậy thì cứ để nó một mình có phải rộng chỗ hơn không”. Tôi đã chiêm ngòi một cuộc chiến và đánh mắt sang nàng, chờ đáp trả.

Nàng chống một tay lên gờ xe, quay mặt về phía tôi. Chiếc mũ lưỡi trai đã được gỡ ra khỏi mái tóc đen mượt, nên tôi có thể nhìn rõ nét lém lỉnh từ ánh mắt đến bờ môi của nàng: “Em mừng là dù anh vẫn tôn thờ chủ nghĩa độc thân, anh cũng có một cách lập luận mới mẻ, thay vì bài ca muôn thuở: “Một cuộc hôn nhân tốt chỉ diễn ra giữa bà vợ mù và ông chồng điếc*, mà anh không những mắt rất tinh, tai còn rất thính”.

Nàng để cho tràng cười của tôi kết thúc, mới lại nhẩn nha nói tiếp: “Nhưng giờ em không đứng về phía anh nữa rồi”.

“Ồ, lý do gì khiến em thay đổi như vậy?. Một anh chàng tóc vàng lãng tử có đôi mắt xanh dịu dàng chăng?”.

“Thực tế những anh chàng như vậy rất ga lăng, giỏi nấu ăn và chiều phụ nữ. Hàng ngoại rất tốt nhưng cá nhân em thì vẫn ưa dùng hàng nội hơn”.

Tôi cười lục khục vì cách ví von hay ho của nàng: “VẬY...Anh có phải đang đi đón một cô thạc sĩ du học Pháp nhân cơ hội về đám cưới anh trai để kén chồng không?”.

Nàng reo lên thích thú: “Anh vừa gọi cho em một ý tưởng không tồi”.

Tôi khẽ nhún vai trước ánh mắt ra vẻ cảm kích của nàng: “Nước Pháp không níu chân được em sao?”.

Nàng không trả lời ngay câu hỏi của tôi, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa xe. Cầu Thăng Long sáng rực ánh đèn. Hà Nội đã về đêm, lung linh huyền ảo mà lại yên bình đến lạ.

“Bởi vì, em luôn quyến luyến thành phố này”.

Nàng khiến tôi phải tạm chuyển hướng chú ý khỏi vô lăng trong chốc lát, để chắc chắn cái giọng gần như thủ thỉ kia có phải từ cô gái vừa hào hứng nói với tôi về “em Mini Nhật” hay không. Một giây hiếm hoi, khi cởi bỏ sự lém lỉnh và hài hước, nàng lại mang một vẻ mong manh rất hiền hòa. Phải chăng, phụ nữ là như thế, dù bề ngoài có mạnh mẽ đến đâu thì nó cũng chỉ là vỏ bọc cho sự mềm yếu bên trong?.

Bắt gặp ánh mắt của tôi, nàng khẽ hắng giọng rồi khéo léo chuyển sang một chủ đề khác. Chúng tôi bàn luận sôi nổi về đám cưới sắp diễn ra của anh trai nàng, rồi cười rôm rả nhắc lại những lần làm quân sư quạu mo cho hấn, một tên tài giỏi trong công việc nhưng ngu ngơ trong tình yêu, cửa cấm cô gái hàng xóm, người mà chỉ hai ngày nữa thôi sẽ thành chị dâu của nàng.

Nàng làm cho quãng đường ngắn hơn bằng sự dí dỏm bẩm sinh của mình. Và quả thật, tôi đã tiếc nuối khi phải dừng xe dưới căn hộ chung cư của anh trai nàng ở Times City mà không phải nơi nào đó xa hơn.

“Em cảm ơn anh nhiều nhé”. Nàng trao cho tôi một nụ cười không thể tươi hơn, nắm lấy tay kéo vali tôi đưa.

Mắt tôi chuyển động theo chớp mũ lưỡi trai nàng xoay ra phía sau gáy, có lẽ tôi đã nhìn nàng rất lâu, nhưng nàng không để ý vì còn mài quần cái áo sơ mi quanh hông.

“Muộn rồi, anh không lên nhà nữa. Cho anh gửi lời chào đến hai bác nhé”.

“Vâng, vậy gặp lại anh trong tiệc cưới ạ”.

“Anh mong là hôm đó sẽ nhìn thấy em chỉ ít cũng bằng nửa hôm nay, chứ không phải là một chú hươu cao cổ hay vịt Donald đang vác cần câu cá”.

Nàng hơi ngẩn người, sau đó thì phá lên cười. Tôi vừa gọi lại hình ảnh nàng suốt mấy năm đại học, trung thành với những chiếc áo phong in hình động vật.

Nàng tạm biệt tôi bằng một cái nháy mắt đầy khiêu khích trước khi kéo vali vào thang máy: “Thử thách của anh được chấp nhận”.

Và đây, sau khi làm tôi loạn trí bằng sự thông minh rất đàn bà, nàng lại bày ra trước mắt tôi sự nữ tính và đắm thắm của mình. Chân váy xòe nền đen rực rỡ những bông hồng vàng, xanh, đỏ, kết hợp với áo voan trắng, không tay, cổ chữ V gợi cảm, mái tóc vẫn thường buộc lại thành một búi tẻ nhạt nay được thả tung ra, những sóng tóc mềm mại ôm lấy đôi bờ vai thanh mảnh. Nàng điệu đà theo một cách tự nhiên, không màu mè, mà lại sống động, trẻ trung và duyên dáng quá thế.

Nàng chào tôi ở sảnh, đôi môi giãn ra trong một nụ cười hài hước quen thuộc: “Ánh mắt ngưỡng mộ không che giấu của anh khẳng định rằng em đã hoàn thành thách thức một cách xuất sắc”.

Tôi mím môi, gật gù đồng tình gần như ngay lập tức: “Em đã từng nghe câu: “Vào tuổi mười lăm, sắc đẹp và tài năng chưa tồn tại; chỉ có sự hứa hẹn về người phụ nữ sắp hình thành*”. Anh hối hận vì đã nhận ra em hơi muộn”.

Nàng nhướn mày khôi hài: “Một người phụ nữ sẽ nghi ngờ tất cả những gì bạn nói, trừ phi đó là lời ca ngợi nàng. Về điều này thì em hầu như không nghi ngờ Elbert Hubbard”.

“Anh cá là hôm nay sẽ có rất nhiều gã để em chạy mòng mòng trong đầu hẳn”.

“Đó chẳng phải tin tốt lành gì trong một ngày bận rộn thế này”. Nàng thở ra một hơi đánh thượt: “Anh biết là em rất ghét tập thể dục. Nhưng mà...”.

Tôi bụm môi để giữ tiếng cười trong cổ họng, lịch sự chào mấy người khách vừa đến. Chờ họ yên vị vào bàn tiệc, nàng quay lại câu nói còn dang dở: “Người phụ nữ trung thành nhất chỉ muốn sống với một người đàn ông nhưng họ vẫn muốn có nhiều người đàn ông khác chết vì họ”. Nàng nghiêm túc gật đầu và khiến tôi chao đảo chỉ trong một cái chớp mắt: “Em hoàn toàn đồng ý với Giracdanh”.

Đó là lần đầu tiên, tôi được nhìn trọn vẹn và cận kề đôi mắt của nàng. Và tôi, hoàn toàn đổ gục. Sophia Loren nói chẳng sai: “Sự quyến rũ đến từ bên trong. Nó là thứ hoặc ở trong bạn, hoặc không ở trong bạn và thực sự không liên quan gì nhiều tới ngực hay đùi hay đôi môi hồng đào”.

Thượng đế rất công bằng. Khi ngài ban cho người con gái trí tuệ thì không ban cho cô ta vẻ đẹp*. Hoặc ngài ém nó kĩ đi, để bắt nàng ta phải dùng sự thông minh đào xới lê, mà ở cái thời đại mà công nghệ trùng tu nhan sắc và mỹ phẩm tràn lan, thật khó tìm được cô nào xấu, cô ta chỉ không biết cách làm đẹp mà thôi.

Thượng đế ưu ái cho nàng sự hài hước đủ làm người đối diện vẫn vương lưu luyến, vẽ nàng bằng nét bút vừa phải nhưng có vẻ ngài lại nấn ná quá tay khi đem tất cả tinh hoa của trời đất hội tụ vào đôi mắt nàng.

“Her eyes, her eyes, make the stars look like they’re not shining”. (Đôi mắt nàng khiến những vì sao kia mờ nhạt). Có lẽ tôi đã biến thành anh chàng Bruno Mars si tình, muốn thăm thì vào tai nàng: “You’re amazing, just the way you are”. (Em đẹp rạng ngời, theo cách của riêng mình).

Tôi dám chắc, khi mà cả tá đám choai choai đang nghiêng đầu về phía cô nàng có vòng một căng tròn và vòng eo con kiến ở cái bàn giữa phòng, không dưới đôi lần, tôi bắt gặp ánh mắt kín đáo liếc nhìn nàng. Những kẻ ấy, có lẽ cũng đang như tôi, để tâm trí ngập lặn trong đôi mắt như nước hồ thu của nàng.

Tiếng nhạc sâu lắng của “Beautiful in White” nổi lên. Và tất cả mọi người dõi mắt về phía cửa chính. Thằng bạn thân của tôi đang sánh vai với người tình lâu năm bước đi trên thảm đỏ. Và Shane Filan hát vang:

“So as long as I live I’ll love you, will have and hold you. You look so beautiful in white. And from now till my very last breath. This day I’ll cherish. You look so beautiful”.

(Vì thế, chỉ cần anh được sống. Anh sẽ yêu em, bên em, ôm em thật chặt. Em thật xinh đẹp trong bộ váy cưới trắng. Kể từ giờ phút này đến khi anh trút hơi thở cuối cùng, anh sẽ mãi trân trọng ngày hôm nay. Đêm nay em thật đẹp trong bộ váy cưới trắng).

“Em luôn ngưỡng mộ tình yêu của anh chị ấy”. Nàng ngồi bên cạnh, ghé sang tôi thì thầm.

“Đó là lý do em rời bỏ hội độc thân?”. Tôi hỏi lại.

Nàng gật đầu: “Bất cứ cô gái nào cũng mong có một tình yêu và một cái kết viên mãn như thế”.

Cái giá của chờ đợi phải chăng là hạnh phúc. Tôi luôn nói như một triết gia về tình yêu và hôn nhân, nhưng lại chẳng bằng thằng bạn ngu ngơ đang mỉm cười hạnh phúc bên cạnh cô dâu xinh đẹp của nó. Nó tìm thấy nàng khi chỉ là một cô bé sinh viên nhút nhát, không có gì nổi bật, gạt bỏ mọi cảm dỗ từ những cô nàng vây quanh và kiên quyết chờ nàng du học trở về. Nàng phá kén, tự tin, đảm đảm, và không khó để nhận ra sự tự hào trên khuôn mặt rạng ngời của thằng bạn tôi.

Tiếng nhạc đã tắt. Mọi người nín thở trong giờ phút trang trọng, chú rể lồng chiếc nhẫn cưới nhỏ xinh vào tay cô dâu. Tràng vỗ tay chúc mừng vang lên rộn rã. Và đôi trẻ trao nhau nụ hôn nồng thắm.

Tôi bất giác nhìn người con gái bên cạnh và giật mình bởi những giọt nước mắt long lanh đang đọng trên viền mắt xinh đẹp của nàng.

“In that very moment, I found the one and my life had found its missing piece”. Shane Filan đã hát như vậy.

Cũng chính trong khoảnh khắc định mệnh ấy, tôi biết đã tìm thấy mảnh ghép còn thiếu duy nhất của đời mình.

Nàng.

Chú thích: (*)- Là các danh ngôn, ngôn ngữ sâu sắc và không tiện nêu tên tác giả.

Nhung Phạm-150918